

[Morten Lange.]

domsforsorgen og det dertil hørende forsorgspersonel, måske nok er sket en smule mere forbedring end ellers, en smule mere forskydning, og det tror jeg alle vil hilse med tilfredshed.

Men i al almindelighed må det naturligvis være klart, at vi ikke i folketingsudvalget har kunnet gøre ret meget ved disse udmærkede henvendelser. De må ligge til næste gang. Der står i betænkningen et og andet venligt ord til, jeg vil ikke sige visse grupper, for det er i den grad dækket, at man næsten ikke kan se, hvilke grupper det er til, men de skal nok selv vide at finde frem til det — dertil har man jo organisationssekretærerne — og der er i bemærkningerne til forslagene og i betænkningen skjult en række beskedne henstillinger fra det ydmyge udvalg til den højtærede lønningsminister om næste gang måske alligevel at kigge på et eller andet. Men mere er det såmænd heller ikke. I hovedsagen har vi stået over for en klassifikation, som vi var fuldstændig klar over at der ikke var meget at gøre ved. Den var i den grad et puslespil, en så allerhøjest raffineret gang skrabbnøse, at hvis vi begyndte at røre meget ved den, fik vi givetvis de spidse pinde i fingrene.

Men vi har naturligvis benyttet lejligheden til at se på andre ting, mere lette opgaver som ben og stedtillæg, og jeg er meget tilfreds med de fremskridt, vi har gjort på begge områder. Afkortningsmulighederne over for de hverv, hvor honorarerne er lovfæstede eller på anden måde fastlagt, så man ikke sådan umiddelbart kan sno sig ud af dem, men hvor man altså kan foretage en tilsvarende afkortning, tror jeg vil være en god bemyndigelse at have for ministeren, og jeg håber, han må bruge den. Men ellers må jeg indrømme, at jeg ikke misunder lønningsrådet den opgave, som det må være at finde ud af, hvilke ben der er ben, og hvilke hverv man ikke kan forvente at nogen vil påtage sig, hvis de ikke honoreres særskilt. Vi lever jo i et forholdsvis frit land, vi skal have klima og trivsel på arbejdspladserne og alt det dér, så der er formodentlig en grænse for, hvad man kan delegere folk til at gøre og sige: „Det er du tjenstligt forpligtet til, gamle ven.“ Jeg tror, det kommer til at hænge sammen med tildannelsen af ansættelsesområderne; når en hel del af

dem skal udvides, bliver det nemmere at komme med tjenstligt pålæg i retning af, at så hører dette og hint med. Med de meget snævre ansættelsesområder, vi har i øjeblikket, kan jeg se adskillige ben, som det bliver svært at få taget fra folk. Jeg tror, de ting kommer til at gå meget godt hånd i hånd, og som sagt håber jeg, at lønningsrådet må få alt muligt held med sin benjagt; den vil blive fulgt med opmærksomhed og sympati. Jeg synes, tjenestemændene skal have en løn for at være tjenestemænd, og jo klarere vi kan afgrænse det derved, des mere velerhvervet bliver i virkeligheden lønnen.

Med hensyn til stedtillæggene havnede vi i en mærkelig krydsning af tidligere systemer og et nyt system, og dermed tror jeg virkelig at ordningen bliver endnu mere tåbelig, end den har været i forvejen. Der er almindelig enighed om, at der er grund til at have en sådan ordning. Der er også almindelig enighed om, at vi sikkert aldrig får en ordning, hvorom alle mennesker vil sige, at den sikkert er rigtig. Men vi kan nok komme lidt nærmere til sandheden og rigtigheden, og Danmarks Statistik får være så venlig at skynde sig, for nu får vi en ordning, der er så besværlig og så indviklet og så fuld af urimeligheder, at hvis den lever stort længere end til midt på sommeren næste år, vil folk nok i stigende grad være opmærksom på, at de har fået en tjenestemandsløvgivning, der er så fuld af urimeligheder, at ingen har tillid til den — og det var da synd, hvis en sådan mangel på tillid blot skyldes, at stedtillægsordningerne er lidt mystiske.

Der er en anden bemærkning, der kom ind i betænkningen, som jeg lige vil sige en lille smule om. Det er spørgsmålet om uddannelseskrav til forskellige stillinger. Sådanne findes jo rundt omkring; der findes endog visse steder, hvor man skal have første karakter for at blive ansat. Ved universitetet har vi en plan om, at det her med første karakter vil vi gerne have afskaffet, for det er sådan et tosset udtryk; så må det altså også falde væk ved de tilsvarende stillinger, går vi ud fra. Der er noget sundt og rigtigt i tanken om, at uddannelseskrav i og for sig er noget uheldigt, og der er noget sundt og rigtigt i, at uddannelseskrav er godt. Man bør erindre sig, at uddannelseskrav i vid udstrækning har været til hinder